

ZALÁN TIBOR
Alkonyi Műhely

Elrakta vésőjét a fiók
ba A szike és a csontfúró
mellé Letörölte homloká
ról a vért Az ablakon túl a
pipacsokat nézte a magas
fű között Fölöttük tintakék
az ég Pókháló ezüstje húz
ott keresztül a látványon Hát
a mögött felordít a Műhely

Átvágott a kerten A fűben
szétszórt szobrok Elmálló testek
És alámerülő égkék lel
kek párálló nyoma Padon fel
ejtett szerszámok Rozsdafoltok
Éső maradványok És bogar
ak És ég felé kalimpálás
ba dermedt bogarak S a halál
lassan átítatta a kertet

is Lépett és csöppet sem zavar
ta a mérges növények sziszeg
ése Végzett és új munkáért
tartott az ólomszürke fészert
be Ahol egymáson heverő
merev testek Összedobálva
A kiválasztottat karjánál
fogva húzta át a fűvön Nő
volt Fiatal volt És halott volt

A disznó vérével fölmázolt
betűket szétrágta a Nap az
ajtó fölött Egy *M* és egy *Y*
maradt Közöttük elmosódás
ok Pergő vakolat Kékre fes
tett fecskéfészek És üres Meg
állt Azért mert nő még nehéz Az
ért nehéz mert nő Elhúzta a
száját Ó így nevetett Letör

ölte homlokáról a marad
ék vért Behúzta és nyögve az
asztalra emelte Nyitva volt
a szeme Mellbimbói a le
vegőbe szúrtak Akarta hogy
ne tévedjen tekintete bor
otvált ölére Lehetne hosz
szabb a combja Eligazított
a haját Kék volt a haja Kék

A Műhely nyúlós homályában
a fiókhoz csoszogott Kivet
te onnan a szerszámokat Egy
más után sorban a test mellé
tette A szikét A csontfűrész
és a vésőt Előtte mindegy
iket megtörölte egy ronggyal
Nézte Kereste a helyet Te
kintete a bőre alá hatolt

át a húson A csontokon A
nemesebb szervekig Nem hallott
ta hogy kint a magas fűben fel
zokognak a pipacsok Már komp
onált S vezényelt a szikével
mint a karmesterek Riadtan
csapott le végül és elhallgat
tak a zenék Tejfehér néma
ságban dolgozott sokáig Majd

vette a csontfűrész Et vette
a vésőt Isten ferde kegyel
méből alkotott Az asztalt el
borította a szobor vére
Megtörülte a homlokát Köt
ényébe a kezét Orrát eltöm
te a hullaszag A bomlásnak
indult szobor édeskés büze
A lehatolás a nemesebb

szervekig mindig megviselte
Háttal állt az ablaknak hogy ne
lássa a magas fűben Ne hall
ja a zokogásukat Nem volt
kész Soha nem készült el mint az
igazi mesteremberek A
Műhely falához verődött
várakozása Pedig tudta
nincs várni már mire Elpakolt

Király Gábor: 270.